

Запровадження інтегрованої звітності є одним із головних шляхів реалізації облікової системи, побудованої на принципах сталого розвитку.

Перехід до сталого розвитку передбачає модернізацію системи обліку та звітності, запровадження інтегрованої моделі, розширення кола облікових об'єктів, застосування нових підходів до оцінки та вимірювання. Облікова система має трансформуватися з фінансово-орієнтованої у «сталу», орієнтовану на довгострокові екологічні, соціальні та економічні результати.

Список використаних джерел

1. Бухгалтерський облік у контексті сталого розвитку : монографія / за ред. О. В. Олійника. Київ : КНЕУ, 2020. 312 с.
2. Подолинський С. Е. Праця людини та її відношення до розподілу енергії : праці. Київ : Наукова думка, 1995. 284 с.
3. Podolinsky S. Human Labour and the Unity of Forces. *History of Political Economy*. 2004. Vol. 36 (2). P. 219–244.
4. Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року : указ Президента України від 30.09.2019 №722/2019. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/722/2019#Text>
5. Про затвердження Національної економічної стратегії на період до 2030 року : постанова КМУ від 03.03.2021 р. № 179. URL : <https://www.kmu.gov.ua/npas/prozatverdzhennya-nacionalnoyi-eko-a179>
6. Global Reporting Initiative. GRI Standards. Amsterdam : GRI, 2021.

УДК 330.15:330.1:330.8

Богдан Шевчик,
*доктор економічних наук, професор,
Львівський торговельно-економічний університет*

ФІЗИЧНА ЕКОНОМІЯ ЯК ЦИВІЛІЗАЦІЙНИЙ ВИБІР

Існує різниця між творчістю життя і творенням речей: творець живого стає своїм творінням. А це означає, що він творить невідчужуване, тобто рух сотвореного передбачає континуальну тотальність актуальної присутності творця-як-творіння і творіння-у-творцеві. Хто відчуває слово – зраджує істину, бо суперечить принципу інтегральності буття, що є модусом істини. Рух істини творить простір соборного буття.

Чому в українській мові слова «істина» і «їсти» однокореневі? – Пізнання істини є різновидом споживання, де спожите самозростає абсолютно, перетворюючи споживача у свою подобу – цілісну особистість втіленого ідеалу.

Циклічна динаміка живих систем, як арена діянь духа, завершується тоді, коли насіння саду стає каменем міста, і починається знову тоді, коли камінь міста стає місцем проростання насіння саду – каменем наріжним, лоном нового тіла та ковчегом нового життя. Тілом життя є хліб, а домом хліба є Слово. Базовий концепт фізичної економії: хліб – медіатор енергії прогресу та онтологічна передумова самозростання вартості в економіці, адже праця стає дотичною до руху вартості тоді, коли фотон світла корпускулюється у злаковому зерняті, з якого (як стверджували фізіократи) виростає цивілізація.

Дім Хліба знаходиться поруч із Каменем Міста, адже Вифлеєм – передмістя Єрусалима. Камінь Міста – Храм – є місцем відтворення через ритуал офіри. Тобто, умовою відтворення стає відчуження живого через ритуальне вбивство, де смерть стає ціною благодаті. Але у Домі Хліба є печера Слова, яке скасовує смерть, а отже – відчуження як необхідність тривалості буття, що є законом матеріальної економіки.

Тепер повертаємося у символічну дійсність України: триває війна, якою завершується тисячолітнє «прокляття волхвів». Символізм тисячі – це три знаки вічності та один знак монади спереду. Понад тисячу років тому, у 988 році, відбувся особливий ритуал: у води Дніпра був занурений вогонь Неба, і від блискавки Перуна Змієного Богиня Борисфена стала Софією Орантою. Українці – історично хліборобський народ, а хліб – наріжний камінь Міста-Цивілізації, у якому Храм – місце відтворення через розподіл, що відображено у формулі енергії прогресу Миколи Руденка. Вимальовується екзистенційний сенс призначення України (принаймні у III тисячолітті): втілення монадного принципу у суспільне буття у тріалектико-ієрархічній структурі. Мова йде ось про що: усі цивілізації світу, якими б унікальними не були в упредметненні вічності-у-собі, поділяються на три сутнісно засадничі форми: Цивілізацію Священства, Цивілізацію Царства та Цивілізацію Господарства. Наш час – це третє Царство – Економіка, де інтерес, як рушій відносин, виражається і реалізується рухом мінової вартості на еквівалентній основі. Ця Цивілізація стала домінуючою на планеті віднедавна – після Великих Географічних відкриттів. Цивілізація Царства давня як світанок писемного світу ще мабуть від імперії

Саргонідського Аккада. Її критерій – легітимне застосування насильства для відтворення вибіркового порядку як добробуту правлячих еліт. Прецедента Цивілізації Священства у світі ще не було! Але до чого тут парадигма фізичної економії?

Що таке фізична економія: вчення про енергію злаків чи вчення про Субстанцію як Суб'єкт? Якщо відповідь лежить у площині першого питання, то перед нами адепт Цивілізації Господарства. Якщо другого – адепт Цивілізації Священства. Ми відносимося до другого, і ось чому: як показав М. Руденко, під тиском гравітації світловий промінь корпускулюється, матеріалізується, набуває маси і, врешті-решт (за В. Вернадським) стає одним із трьох видів речовини: живої, неживої і косної. Так виникає земний матеріальний світ, який є ув'язненим у речах світлом. У сонячному світлі око людини бачить речі світу і в світлі істини око розуму бачить суть буття. Отож, напочатку всього – Світло як Слово. Тепер пригадаймо: чим завершується формула енергії прогресу Миколи Руденка? – Логосом! М. Руденко визначав людину як світло, яке відчуває. І вже як мислячий (за Декартом) і страждаючий (за Бердяєвим) орган Всесвіту, людина постає після відчутого, де першим рецептором душі є серце. Але що відчуває людина? – Потенціал Безміру, що стає волею до актуального буття – духом. Актуалізація безконечності у подіях світу здійснюється через творчість, і першим актом творення постає Слово – образ буття, що став видимим при світлі розуму.

Нооекономіка фізичної економії, виплекана на творчій спадщині Сковороди – Подолинського – Вернадського – Руденка – Шевчука, повинна лягти в основу парадигмального проекту становлення Цивілізації Священства, оскільки лише зараз наука впритул наблизилася до таємниці «цеглинки світу» (М. Руденко) – субстанційного першоелемента матерії, за яким лише тотальне і безконечне Світло, яке відчуває, мислить, страждає і очікує на радість миті Великого Повернення, коли Творець у творінні розпізнає своє Лице. Лише у сучасну епоху наукового техногенезу, коли цифрова технологія дозволяє спресовувати час пропозиції споживчого блага до миттєвості у темпоральності нульових граничних витрат виробництва, а квантова технологія, делокалізуючи простір перспективою об'явлення блага будь-де будь-коли у спонтанній безконечності, – лише зараз, коли час і простір перестають бути апіорними детермінантами економічних відносин, а отже – ринку, вартості, власності, грошей, багатства, влади і сили, – коли ресурсом реальності стає неуявлювана досвідом континуальна квантова безконечність семантичного вакууму, спресована у людській душі,

щоб сенсами буття зринати на екрані свідомості, формуючи ландшафти досконалості, – лише тепер надходить час світанку Цивілізації Священства – час людності Слова Живої Істини, народженої у полум'ї вистражданої любові. І лише душа України виплекала усі три передумови появи когнітарія – представника меритократичної еліти суспільства нооекономіки фізичної економії Цивілізації Священства, здатного творити тексти онтологічної новизни Волі Суцього: тисячолітню традицію хліборобської культури, інтелектуально-інтелігібельні здобутки творців фізичної економії Г. Скороди – С. Подолинського – В. Вернадського – М. Руденка – В. Шевчука, та колосальний запит на інституціоналізацію Правди, уприсутненої у кожному вчинку кожної людини. Когнітарій – Нова Українська Людина – творець і громадянин Цивілізації Священства стане відповіддю Бога на занепад світу цього.